

Arrest

nr. 70 022 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 mei 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die van Oekraïense nationaliteit verklaart te zijn, dient op 24 januari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.01.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

De aanvraag om machtiging tot verblijf werd omwille van medische problemen onder naam van D. G. ingediend. Het voorgelegde medisch attest is echter opgesteld zonder naam. Bijgevolg is het voorgelegde medisch attest niet correct gepersonaliseerd en dus niet toelaatbaar als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en/of enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid).

Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is.

(...).”

Op 3 mei 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 11 mei 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer 78 734.

Op 15 augustus 2011 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsverplichting io art. 9ter § 3, 3° Vreemdelingenwet

Verzoeker haalt een eerste middel uit de schending door de Belgische Staat van de materiële motiveringsverplichting ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 iuo art. 9ter § 3, 3° Vreemdelingenwet

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het medisch attest niet correct gepersonaliseerd is en dus niet toelaatbaar als bewijs van ziekte.

Naar aanleiding van de kennisname van de bestreden beslissing heeft verzoekende partij inderdaad vastgesteld dat de behandelend geneesheer heeft nagelaten haar naam en andere gegevens neer te schrijven op het medisch attest.

2.

De motivering van de bestreden beslissing is echter niet afdoend, noch pertinent waar zij stelt dat louter wegens deze vergetelheid van de behandelend geneesheer geen correct gepersonaliseerd medisch attest zou voorliggen

Rekening dient te worden gehouden met alle omstandigheden van de zaak.

In casu heeft verzoeker een medisch attest van dr S. (een therapeut in de wijk Znamjanska, verbonden aan het Centrale Ziekenhuis Znamenski), dd. 05.10.10 bijgebracht waarin uitdrukkelijk bevestigd wordt dat verzoekster laan de ziekte van Reymen lijdt.

Uit de aanvraag van verzoekster en de bijgevoegde stukken blijkt duidelijk dat het medisch attest wel degelijk betrekking had op verzoekster voor wie de aanvraag o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet werd ingediend.

De verschillende medische documenten dienen in hun samenhang samen te worden gelezen, zowel in hun onderlinge samenhang, als in hun samenhang met de aanvraag 9ter:

- In het dossier is een ander medisch attest beschikbaar van dr. S. dd. 05.10.10 dat uitdrukkelijk vermeldt dat bij verzoekster de Reyman-ziekte werd gediagnosticeerd

- In de aanvraag zelf wordt bevestigd dat verzoekster de Reyman-ziekte heeft

Deze door verzoekster bijgebrachte elementen, in combinatie met de vaststelling dat het medisch attest door verzoekster zelf werd bijgebracht, laten m.a.w. geen twijfel bestaan dat dit medisch attest betrekking heeft op verzoekster en op haar ziekte.

De bestreden beslissing is m.a.w. niet afdoende gemotiveerd waar zij louter op basis van een vergetelheid van de geneesheer (die het nota bene niet gewend is om bij bijv. voorschriften ook de naam van de patiënt te vermelden), oordeelt dat er geen correct gepersonaliseerd medisch attest zou voorliggen; de aanvraag zelf en de andere bijgebrachte stukken bevatten voldoende elementen om het medisch attest te koppelen aan de aanvraag van verzoekster.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid wat de inhoud van de bestreden beslissing betreft.

De verwerende partij citeert artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en verduidelijkt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien de in artikel 7, § 1 vermelde documenten niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd. De verwerende partij wijst erop dat het aan verzoekster toekomt om in haar aanvraag aan te tonen dat zij onder de voorwaarden valt zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat het door haar toegevoegde medisch getuigschrift geen enkele verwijzing bevat naar haar persoon. Verzoekster ontkent dit niet en kan bezwaarlijk haar eigen onzorgvuldigheid ten laste leggen van de verwerende partij. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij op onredelijke wijze heeft gehandeld door de aanvraag onontvankelijk te verklaren na vaststelling dat het voorgelegde medische attest was opgesteld zonder naam.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt sinds 10 januari 2011 als volgt:

“Art. 9ter

§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medisch getuigschrift dat verzoekster voorlegde, niet voldoet aan artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet: het medisch getuigschrift voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet: het voorgelegde medisch attest is opgesteld zonder naam, is dus niet correct gepersonaliseerd en dus niet toelaatbaar als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en/of als enige andere dienstige informatie met betrekking tot de ziekte.

Het nieuw model van standaard medisch getuigschrift werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2011, wat tevens de datum is van het aangetekend versturen van verzoeksters aanvraag. Ongeacht echter welk model van medisch getuigschrift werd bijgevoegd, ook het model dat voorheen werd gebruikt, bevat duidelijk de aanduiding dat de naam en voornaam van de patiënt dienen vermeld te worden, de geboortedatum, de nationaliteit en het geslacht. In het verzoekschrift erkent verzoekster uitdrukkelijk "dat de behandeld geneesheer heeft nagelaten haar naam en andere gegevens neer te schrijven op het medisch attest".

Het motief van de bestreden beslissing steunt bijgevolg op correcte feitelijke gegevens. Verzoekster voert echter aan dat er tevens rekening moet worden gehouden met een Oekraïens medisch attest dat zij heeft voorgelegd en waarin wel haar naam wordt vermeld.

De Raad stelt vast dat dit Oekraïens attest waarnaar verzoekster verwijst, een verklaring betreft die dateert van 5 oktober 2010 en bevestigt dat verzoekster opgenomen is geweest in het Centrale Ziekenhuis in verband met de diagnose: ziekte van Reyman. Het is niet kennelijk onredelijk dat met deze verklaring geen rekening werd gehouden om het Belgische medisch attest dat werd voorgelegd, toe te schrijven aan verzoekster. Dit Belgische medisch attest bevat geen enkele verwijzing naar de patiënt voor wie het werd opgesteld, zodat niet zomaar kan worden aangenomen dat verzoekster deze patiënt is en zodat niet is voldaan aan de vereiste om aan te tonen dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet lijdt aan een ziekte.

Verzoeksters uiteenzetting doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris is op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel

De bestreden beslissing is op kennelijk onredelijke wijze tot stand gekomen.

Verwerende partij is manifest onredelijk waar zij louter omwille van een vergetelheid de aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart en weigert in overweging te nemen.

Hoger werd reeds uiteengezet dat een eenvoudige samenlezing van alle stukken van het dossier van verzoekster geen ernstige twijfel laten bestaan dat het bijgevoegde medische attest betrekking heeft verzoekster.

Door het medisch attest wetens en willens los te koppelen van de integraliteit van het dossier (de aanvraag en de andere stukken) handelt verzoekster op kennelijk onredelijke wijze.

Indien de Staatssecretaris een redelijke houding had ingenomen, had hij deze vergetelheid van dr. D. B. als dusdanig erkend, en had hij het attest wel beschouwd als correct gepersonaliseerd medisch attest.

De houding van de Staatssecretaris getuigt van een al te rigide formalisme en van een gebrek aan redelijkheid.

Verzoekende partij dreigt aldus te worden gesanctioneerd voor een (i) loutere vergetelheid, (ii) begaan door een derde partij (de geneesheer, of een administratie), (iii) en buiten de wil of het begrip van verzoekende partij om.

Verwerende partij beschikt als administratieve overheid over een zekere beleidsmarge welke haar in casu bij voorbeeld toeliet om verzoekster alsnog de mogelijkheid te bieden een "correct gepersonaliseerd attest" bij te brengen; de keuze om de aanvraag zondermeer onontvankelijk te verklaren is onredelijk, mede gelet op de andere door verzoekster bijgebrachte stukken welke de aanvraag van verzoekster een aannemelijk karakter geven.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.1.2.

2.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekster ontkent niet dat het medisch attest dat zij heeft voorgelegd haar naam niet vermeldt. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat het niet kennelijk onredelijk is dat de Oekraïense verklaring van 5 oktober 2010 van een ziekenhuisopname van verzoekster, niet wordt gebruikt om het Belgische medisch attest dat geen naam van een patiënt vermeldt, van toepassing te verklaren op verzoekster. Zelfs al zou het *in casu* gaan om een loutere vergetelheid van de behandelend geneesheer, dan nog moet worden vastgesteld dat dit medisch attest evengoed een andere patiënt zou kunnen betreffen zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij niet aanvaardt dat dit attest verzoekster betreft.

Waar verzoekster aanvoert dat haar de kans moest worden geboden om deze vergissing recht te zetten, wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat enkel de in

België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont en die lijdt aan een ziekte, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen. Het getuigt bijgevolg niet van kennelijke onredelijkheid om de aanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer verzoekster geen medisch attest voorlegt dat haar naam vermeldt. Verzoekster had de kans om een nieuwe aanvraag in te dienen met een aangepast medisch attest en uit de stukken van het dossier blijkt dat zij dit gedaan heeft.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET